

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

Štev. 3.

V Ljubljani, dne 1. marca 1910.

Leto XXX.

Vojeslav Molè:

Iz globin.

And now I'm in the world alone,
Upon the wide, wide sea . . .

Byron, Childe Harold's Pilgrimage.

Vrnitev.

Moji materi.

Pod snegom mestece dolensko spi
in tiho, tiho plašč sneženi lega
na lese, polja, na ravni, vasi.

V rastoči mrak, v daljine polne snega
zre proti jugu skrben, povenel obraz
in proti jugu plaho misel bega.

Kot sneg je bel sijaj srebrnih las,
kot sneg o sinu sen se v dnu srca razvija,
kot sneg se zgrinja v svet večerni čas.

In tiho plove „Zdrava si Marija . . .“
kot sen o divnem blaženstvu miru,
z brnenjem srca v tih pokoj zavija . . .

O mati, sin, tvoj sin je zopet tu,
zahrepenel po tebi je v jeseni
mladosti, vrača k tebi brez miru.

Kot mavrica, rojena v morski peni,
bilo življenje je in gluho zdaj
morjé ječi ob nemi skalni steni.

In v duši trudni le še malokdaj
zaklije davnih solnčnih sanj cvetlica,
le malokdaj še v njej vzbrni smehljaj.

Tvoj nauk bil smejoča je pravljica,
iz rož in solnca si mi pletla dni —
O mati, a le v solzah je resnica!

Zdaj v srcu vere v bajke davne ni,
umrle zame so neba prelesti
in Bog, tvoj Bog nikjer več ne živi.

In kjer se srečata na žitja cesti
dve duši, k istim zvezdam hrepeneč,
utoneta v prevari in bolesi.

O mati, ni dežele tihih sreč!
In mesto lavorja le potne srage
so nam po boju venec krvaveč.

In žijemo in ginemo brez zmage;
do smrti spev labodji pevajoč,
s krvjo pojimo srčno tuje prage.

O mati, sin tvoj nosi v duši noč!
Le sen o tebi vrača davne sanje
in vrača srcu davno, mlado moč.

Nad mano južnih zvezd je lesketanje,
krog mene topel šepeta zefir
in skoz večer šumi fontan igranje.

A srca mojega beži nemir
na sever . . . Tam pri oknu se blestijo
srebrni lasi v tajnostni večer.

O daj, da jih solzé ti orosijo,
da vse skrivnosti mojih se besed
v naročju svetem tvojem razječijo.

Tako je tuj, tako je tuj ves svet!
Le ti to veš, najboljša mati ti,
ki čuva zame ti srca trepet —

kjer v snegu mestece dolenjsko spi.

Rim, dne 16. jan. 1910.

Chopin, Marche funèbre.

Iline zvonijo na žalost nocoj.
Trume ječijo,
spevi zvenijo,
sejejo v dušo turoben pokoj.

Tiho, tiše stopa korak;
gasne življenje,
čezenj blesti hrepenenje
kot zvezda čez mrak.

Čuj to zvonjenje . . . Pomlad, o pomlad!
Da bi se solnce zbudilo,
cvetje rodilo
enkrat še, enkrat!

Da bi spet za vasjo
breze ozelenele,
v noč šumele
pod zvezdno nebo!

Da bi utešeno bilo srce,
ki je trpelo!
Ljubiti ni smelo,
žalost je v njem in gorje!

Da bi rodil se vsaj tožen nasmeh
v duše globini,
tih spomini
o sreči in davnih dneh!

Sanjaš, srce? . . . Zvonijo na žalost nocoj . . .
Težko trume grejo,
spevi mrejo . . .
V grobu turoben je mrak in pokoj . . .

Nokturno.

Z noči so zdrknile zaslone
in plaho trepeta srce,
in tiho misel v dalji tone
in čez vrtove gluhe gre.

Ni rož, ni lavorja, nebesa
brez zvezd so in brez sanj noči,
le mračna, žalostna cipresa
nad grobom marmornim ihti.

Le misel moja, nema ptica,
gomili je edini gost,
a v grobu mrtva spi kraljica,
a v grobu mrtva spi mladost.

Le včasih spev iz dalj zaveje,
o rožah, rožah pevajoč —
in zaječe cipresi veje
in plaka grob in plaka noč.

Tiha pesem.

Pomlad se smeje skozi gaj,
skoz dušo gre spomin — smehlaj . . .
Kdaj to biló je, kdaj?

Ta cvet poljan, sijaj neba
in radost sanj in vrisk srca
in ti . . . O kam si šla?

Še veš? Na licu blažen smeh
in blesk in srečo, raj v očeh . . .
Še veš o onih dneh?

Pomlad, pomlad skoz gaje gre
in sni in boli se bude,
brste . . . Ah, kje si, kje?

Valovi večnosti se bližajo.

Valovi večnosti se bližajo,
bregovom poznih dni,
obzorja tajnostna se nižajo
in v večnost breg kipi.

In brez malikov svetcu hrepeni
molitev pred oltar;
in brez uganke modrecu strmi
oko v planetov žar.

Zori v vrtovih zlatih zadnji plod,
obira svet jesen;
in brez okov gre suženj svojo pot,
ne ve: je pravda? sen?

In brez viharjev jadra plovejo
v somračni, tihi soj,
skrivnostne sence nemo zovejo:
V pristanu je pokoj.

Srce, bregovi se ti nižajo,
pomiri se, srce:
Valovi večnosti se bližajo,
Moranin spev šume.

